

CHE BANDONEON !

tekst van Homero Manzi

muziek van Aníbal Carmelo Troilo

geschreven in 1948

opnamen van o.a. Aníbal Carmelo Troilo, Nelly Omar, Virginia Luque en Susana Rinaldi.

Homero Manzi (1 november 1907 – 3 mei 1951) wordt beschouwd als een van de belangrijkste dichters van de Argentijnse Tango

Lees [hier](#) een uitgebreide biografie van Homero Manzi

El duende de tu son, che bandoneón,
se apiada del dolor de los demas,
y al estrujar tu fueye dormilon
se arrima al corazón que sufre mas.
Estercita y Mimi, como Ninon,
dejando sus destinos de percal
vistieron al final, mortajas de rayon,
al eco funeral de tu canción.

Bandoneon,
hoy es noche de fandango
y puedo confesarte la verdad,
copa a copa, pena a pena, tango a tango,
embalado en la locura
del alcohol y la amargura.
Bandoneon,
para que nombrarla tanto,
no ves que esta de olvido el corazón
y ella vuelve noche a noche como un canto
en las gotas de tu llanto,
che bandoneon!

Tu canto es el amor que no se dio
y el cielo que soñamos una vez,
y el fraternal amigo que se hundio
cinchando en la tormenta de un querer.
Y esas ganas tremendas de llorar
que a veces nos inundan sin razon,
y el trago de licor que obliga a recordar
si el alma esta en 'orsai', che bandoneón.

De magie van je klank, hé bandoneon,
voelt compassie met andermans pijn,
en het zuchten van je lome balg
is na aan het hart dat hevig lijdt.
Estercita en Mimi, net als Ninon,
op de vlucht voor hun nederig bestaan
eindigden in een lijkwade van rayon
bij de treurige echo van je lied

Bandoneon
Vanavond vieren we feest
en kan ik je de waarheid opbiechten,
glas na glas, pijn na pijn, tango na tango,
gewikkeld in de waanzin
van alcohol en bitterheid.
Bandoneon,
waarom haar zo veel noemen,
Zie je niet dat het hart wil vergeten
en zij keert weerom, nacht na nacht, als een ballade
in de druppels van je klaagzang,
hé bandoneon !

Jouw zang is de liefde die men niet kreeg,
en de hemel die we ooit droomden,
en de broederlijke vriend die ten onder ging
verstrikt in de storm van een liefde
En dat reusachtig verlangen om te huilen
dat ons soms zonder reden overvalt
en het glas likeur dat tot herinneren dwingt
wanneer de ziel buitenspel staat, hé bandoneon